



Arrest

nr. 267 604 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61 / 5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart als vluchteling te zijn erkend in een ander land, op 20 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: M.M.,M. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: vluchteling erkend in ander land

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(cn) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x)2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

De aankomstverklaring (afgeleverd op basis van een geldig reisdocument voor vluchtelingen, een geldige verblijfskaart van Nederland en een verklaring op eer) van betrokkene was geldig tot 12/04/2021. bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige zoon hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar inwonende minderjarige zoon is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EY'RM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EY'RM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, tweede lid, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 4, 7 en 41.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). De verzoekende partij meent eveneens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“Schending van de geïndiceerde rechtsnormen

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing is gebaseerd op het artikel 7, alinea 1 van de wet van 15 december 1980 dat bepaalt: (...)

Dat de tegenpartij verplicht is om rekening te houden met alle elementen in het dossier vooraleer er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen en op zorgvuldige wijze te werk te gaan;

Dat er allereerst dient gewezen te worden op de motivering ten aanzien van welk grondgebied het bevel werd gegeven;

Dat de bestreden beslissing het volgende stelt:

“De heer M.M. (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. ”

Dat uit deze motivering duidelijk blijkt dat verzoeker het gehele grondgebied van het Schengenacquis dient te verlaten, zonder dat er gespecificeerd wordt naar welk land verzoeker dan dient terug te keren;

Dat er echter reeds door het Grondwettelijk Hof werd geoordeeld dat wanneer het specifieke land naar waar verzoeker dient terug te keren niet vermeld staat, dit het land van herkomst is, zijnde in casu het land waar hij nooit meer naar terug kan keren gezien zijn beschermingsstatus als erkend vluchteling;

Zie arrest GwH, 18 juli 2019, nr. 112/19, B.45.5:

“BA 5.5. Een beslissing tot verwijdering is een beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt (artikel 1, § 7, 6°, van de wet van 15 december 1980). Een terugkeer is « het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf » (artikel 1, § 1, 5°, van dezelfde wet). De vreemdeling kan enkel worden teruggeleid naar de grens van zijn land of kan enkel worden gemachtigd zich in te schepen voor het land van bestemming dat hij zal kiezen indien hij in het bezit is van de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te mogen begeven (artikel 28, eerste lid, van dezelfde wet). Uit die bepalingen vloeit voort dat het land van de terugkeer voor de vreemdeling in de regel zijn land van herkomst is. Indien daarover in een bepaald geval niettemin redelijke twijfel kan bestaan, dient de administratieve overheid, rekening houdend met de beginselen van behoorlijk bestuur, de betrokken vreemdeling te horen alvorens een maatregel te nemen die hem schade kan berokkenen. De maatregel kan worden bestreden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hetzelfde geldt voor de eventueel daaropvolgende beslissing om een vreemdeling onder dwang terug te leiden naar de grens. ”

Dat het bovendien vaste rechtspraak is dat verwerende partij bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten altijd een analyse maken van de mogelijke schendingen van artikel 3 EYRM die de uitvoering van dergelijke bevel met zich meebrengen;

Dat er in onderhavig dossier allesbehalve een analyse werd gemaakt van een mogelijke schending van artikel 3 EYRM en dit terwijl deze schending er vingerdik opligt aangezien een terugkeer naar verzoeker zijn land van herkomst, zoals geïnsinueerd kan worden door het arrest van het Grondwettelijk Hof, een

onbetwistbare schending uitmaakt van artikel 3 EYRM omdat hij net ten aanzien van dit land bescherming heeft gekregen van de Nederlandse autoriteiten;

Dat er om die reden een duidelijke schending kan worden aangevoerd van artikel 3 EYRM in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van dergelijke beslissingen;

Dat zoals eveneens aangehaald in het arrest van het Grondwettelijk Hof er een plicht tot horen geldt inzake dergelijke beslissingen en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker alvorens de afgifte van dergelijke beslissing gehoord werd;

Dat bovendien blijkt uit een recent arrest van de RvV dat de Raad van oordeel is dat wanneer een verzoeker verplicht wordt om het Schengengrondgebied te verlaten, hij de mogelijkheid moet hebben zich naar enig ander land te begeven en dat deze keuzemogelijkheid aannemelijk moet worden gemaakt door verwerende partij, hetgeen allerm minst het geval is voor wat betreft de bestreden beslissing;

Dat er om die reden geoordeeld dient te worden dat de beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en dat verwerende partij het zorgvuldigheidbeginsel grove lijk geschonden heeft;

Zie arrest RvV van 18 november 2019, nr. 228 837 (stuk 2):

“Waar verweerder aangeeft dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst dient te worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker, aan wie de verplichting wordt opgelegd om binnen de dertig dagen het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen te verlaten, de mogelijkheid heeft om zich naar enig ander land dan zijn land van herkomst te begeven. Verweerder — die in de bestreden beslissing daarenboven wijst op het feit dat verzoeker niet beschikt over een paspoort met een geldig visum — maakt niet aannemelijk dat hij in voorliggende zaak in redelijkheid vermocht aan te nemen dat verzoeker een keuzemogelijkheid heeft intake het land waarnaar hij kan terugkeren. Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en dat het zorgvuldigheidbeginsel werd geschonden. ”

Dat er eveneens naar onderstaand arrest van de RvV verwezen kan worden waarin de Raad naar analogie met het arrest van het EHRM *Asalya contre Turquie* oordeelde dat wanneer er wordt uitgegaan van een keuzemogelijkheid om zich naar een ander derde land te begeven dat er moet worden nagegaan dat dat derde land zich niet zou overgaan tot een onrechtstreekse refoulement door verzoeker toch naar zijn land van herkomst te sturen;

Dat er in dit opzicht geen enkele garantie hiertoe werd gegeven en dat er nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het non-refoulement beginsel, zowel direct als indirect, gewaarborgd wordt bij de afgifte van dit bevel om het grondgebied te verlaten;

Zie arrest RvV 1 maart 2021, nr. 250 186 (stuk 3):

Dès lors, la partie défenderesse devait dissiper tout doute quant à une éventuelle exposition à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH (Cour EDH, 13 décembre 2016, *Paposhvili contre Belgique*, § 188 et 187; Cour EDH, 11 juillet 2000, *Jabari contre Turquie*, § 39). Le fait que le requérant ne soit pas obligé de retourner dans son pays d'origine ne modifie pas le fait que l'ordre de quitter le territoire attaqué l'oblige effectivement à quitter le territoire belge et celui des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen et ce, en l'espèce, sans aucun délai, lui question se pose donc, comme la partie requérante l'indique dans sa requête, de savoir dans quel autre état le requérant peut retourner. La question se pose également de savoir si le requérant sera protégé contre l'éloignement vers son pays d'origine s'il se trouve dans un autre pays hors de la zone Schengen. Le Conseil souligne que l'interdiction du renvoi vers un pays dans lequel un ressortissant étranger court un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH inclut l'interdiction de renvoyer l'étranger vers un pays tiers où il court un risque réel d'être renvoyé vers le pays où il court le risque réel susmentionné (interdiction de refoulement indirect), de sorte que le risque de refoulement indirect doit également faire l'objet d'une enquête (Cour EDH, 15 avril 2014, *Asalya contre Turquie*, §111)

Zie Arrest EHRM, Asalya v. Turkey, 15 april 2014, Application no. 43875/09, §11:

'7 / 1. Given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 in this context requires (i) independent and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there is a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, through direct or indirect refoulement, which must be carried out without regard to any perceived threat to the national security of the expelling State (see Auad, cited above, § 120), and (ii) a remedy with automatic suspensive effect (see Muminov v. Russia, no. 42502/06, § 101, 11 December 2008; Cebremedhin Gaberamadhien, cited above, § 66; and Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 39 or 50, ECHR 2000- I dII). It is, therefore, inconsistent with Article 13 for such measures to be executed before the national authorities have examined their compatibility with the Convention (see Al. and Others v. Bulgaria, no. 41416/08, § 129, 26 July 2011; Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 153, // January 200 ~; and Conka v. Belgium, no. 51564/99, § 79, ECHR 2002-1). The same principles apply when expulsion exposes the applicant to a real risk of a violation of his rights safeguarded by Article 2 of the Convention (see Al. A. v. Cyprus, cited above, § 133). "

Dat het bovendien geheel foutief is dat verzoeker het Schengengrondgebied zou moeten verlaten aangezien hij een beschermingsstatus heeft gekregen in Nederland, een lidstaat van het Schengenacquis, en hij dus onmogelijk verplicht kan worden om het gehele grondgebied van het Schengenacquis zou moeten verlaten terwijl hij een internationale bescherming en bijhorend verblijf kreeg in Nederland;

Dat de uitvoering van de bestreden beslissing zou leiden tot een verwijdering van het grondgebied en terugkeer naar zijn land van oorspronkelijke nationaliteit waar hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, zoals uitdrukkelijk erkend door de Nederlandse overheden zodat het risico op schending van artikel 3 EVRM onbetwistbaar is zich verzet tegen een verplichting om het grondgebied te verlaten van de Lidstaten die het Schengenacquis toepassen want ook het Nederlandse grondgebied impliceert;

Dat er daarom sprake is van een onzorgvuldig onderzoek en kennelijke appreciatiefout en kennelijk gebrek aan motivering in strijd met het artikel 3 EVRM in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet;

2.

Dat daarnaast het artikel 8 van het EYRM het recht bevat tot eerbiediging van het gezins- en privéleven, dat aan de tegenpartij oplegt om na te gaan of een maatregel geen schending inhoudt van het gezins- en privéleven, of de inmenging in dit privé- en gezinsleven noodzakelijk, legitiem en proportioneel zou zijn;

Dat verwerende partij omtrent het gezinsleven van verzoeker als volgt redeneert:

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samen woont met zijn partner en haar minderjarige zoon hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar inwonende minderjarige zoon is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin slaat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de

vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Dat niet alleen de bestreden beslissing op geen enkele wijze laat blijken dat er een noodzakelijkheidstoets of een proportionaliteitstoets is uitgevoerd, doordat enkel wordt gesteld dat het feit dat verzoeker gescheiden zou worden van zijn partner en haar kind dat dit slechts van tijdelijke duur is en dat dit hem niet automatisch een recht op verblijf geeft en dat blijkt uit het artikel 8 van het EVRM dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut zou zijn;

Dat een dergelijke motivering absoluut onafdoende is, gezien het niet voldoende is te stellen dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is, maar dat er effectief moet worden duidelijk gemaakt in de motivering van de bestreden beslissing dat er een onderzoek is gevoerd naar de noodzakelijkheid van de inmenging in het gezins- en privéleven en ook naar de proportionaliteit van de maatregel die een inmenging in dit privé- en gezinsleven tot gevolg heeft;

Dat bovendien er eveneens sprake is van een schending van het artikel 41.2 van het Europees Handvest van de Europese Unie, omdat het recht om te worden gehoord van de verzoeker geschonden is bij het nemen van de bestreden beslissing;

Dat Uw Raad reeds verschillende keren heeft geoordeeld, dat bij het nemen van een nadelige maatregel, wanneer deze een uitvoering is van het Unierecht, het recht om te worden gehoord moet worden gerespecteerd, zoals dit werd bevestigd in een arrest nr. 153 911 van 5 oktober 2015 als volgt:

"De verdoekende partij roert aan dat bij een gezinsleven beeft in België met zijn echtgenote en stelt dat de verwerende partij geen enkele afweging beeft ge maakt van dit gezinsleven. Verzoeker verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing welke geen enkele motivering bevat op dit punt en concludeert hieruit de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Tevens voert hij aan dat hij niet werd gehoord.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277f 11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk, proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141 /12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (Hij 22 november 2012, C-277/11, ALM., pt. 81 ; Hij 5 november 2014, C- 166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat -zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (Hij 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden niet alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, de-j laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en

onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (Hij 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (Hij 22 november 2012, C-277/11, M. M. pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (Hij 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; Hij 22 november 2012, C-277/11, MM., pt. 86; Hij 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (Hij 10 september 2013, C-383/13 PPU, ALG. e.a., pt. 35)

In de Akerberg-zaak bevestigde het Hof zijn rechtspraak dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten moeten worden geëerbiedigd wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt, zodat er geen gevallen kunnen zijn waarin het Unierecht geldt zonder dat die grondrechten toepassing vinden. Wanneer het Unie recht toepasselijk is, impliceert dit dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten toepassing vinden. Een nationale regeling valt binnen het toepassingsgebied van het Unie recht wanneer er een rechtstreeks verband bestaat tussen de nationale regeling en het Unie recht. Ook wanneer een lidstaat een beoordelingsbevoegdheid ('discretionary power') uitoefent die in Unieregelgeving is voorzien, dan brengt de je lidstaat het Unie recht ten uitvoer in de zin van artikel 51, lid 1, van het Handvest. PESO A 1ER stelt samenvattend dat een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, wanneer hij werd aangenomen ter omzetting van een richtlijn, of wanneer hij invloed heeft op door het Unie recht verzekerd recht.

In casu wordt aan verzoeker een beslissing tot terugnrijving betekend hetgeen een uitvoering vormt van de Schengengrenscod. Door het nemen van een beslissing tot terugnrijving wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De je bestreden beslissing moeten worden aangemerkt als een bezwarend besluit die belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (15/j 10 september 2013, C-383/13 PPU, MG. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de a/resten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. bij. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/ Commissie, C 288/96, jurispr. bij. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. bij. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Stonk/BH IM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (Hij 10 september 2013, C-383/13 PPU, ALG. e.a., ro. 39). In de je kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wij je aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aan voeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een beslissing tot terugnrijving had kunnen beïnvloeden (Hij 10 september 2013, C-383/13 PPU, ALG. e.a., ro. 40).

In casu blijkt dat verzoeker aan de grens werd tegengehouden door de grenspolitie nadat werd vastgesteld dat verzoeker met een authentiek Marokkaans paspoort reisde, doch in het beft was van een Belgische verblijfskaart type E verkregen op grond van een Roemeense identiteitskaart. Door de grenspolitie werd vastgesteld dat er sprake is van een valse verblijfskaart. De je werd ingehouden en aan verzoeker werd een beslissing tot terugnrijving gegeven.

Uit de stukken van het administratief blijkt dat verzoeker op 8 augustus 2012 bij de gemeente Anderlecht een verklaring van inschrijving als EU burger indiende op basis van bewijzen van zelfstandige activiteit in België en dit na voorlegging van een Roemeense identiteitskaart met nummer SZ 451694. Hierop verkreeg hij een elektronische E-kaart op 27 februari 2013. Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit het verslag vertrek, blijkt dat betrokkene geconfronteerd werd met de vaststelling dat de verblijfskaart frauduleus werd geacht te zijn. In zijn verzoekschrift gaat

verzoeker geheel niet op de motieven waarbij wordt vastgesteld dat de verblijfskaart frauduleus werd verkregen. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker instemt met deze motieven. Evenwel meent verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is omdat er op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met zijn gezinsleven in België. Verzoeker stelt niet gehoord te zijn geweest. Uit het voormelde verslag van de grenspolitie, noch uit enig ander stuk in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker de nu a te werd gehoord dat hem de mogelijkheid werd geboden om elementen aan te reiken die van belang zouden kunnen zijn voor de besluitvorming. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt niet of verzoeker er een daadwerkelijk gehoor heeft plaatsgevonden of dat verzoeker enkel werd geconfronteerd met de bevindingen inzake de vervalste verblijfskaart.

In casu wordt niet betwist dat de verwerende partij gebonden is door het EVRM en erover moet waken dat de bestreden maatregel geen schending van het EVRM inhoudt. In die zin kan van verweerder worden verwacht dat wanneer zij zelf het initiatief neemt om een bezwarende maatregel te nemen ten aanzien van verzoeker, dat zij verzoeker vooraf hoort en peilt naar mogelijke elementen die belangrijk zouden kunnen zijn om een grondige afweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verweerder kan dus niet gevolgd worden waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat hij niet op de hoogte was van het gezinsleven van verzoeker en dat hij aldus geen beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM kon maken.

In casu voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij een gezinsleven heeft in België, met name dat hij gehuwd is met een Belgische onderdane en dat hij met zijn vrouw in België samenwoont. Hij staft zijn verklaringen met een huwelijksakte en een huurcontract. Zoals voormeld blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om deze informatie aan te reiken. Op geen enkel moment werd aan verzoeker gevraagd of er elementen waren die zich zouden kunnen verzetten tegen een beslissing tot teruggrijping.

Zoals door verzoeker terecht wordt gesteld is in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden welke betrekking heeft op zijn gezinsleven. Uit de thans voorliggende motivering kan niet worden afgeleid of verweerder de noodzakelijkheidstoets heeft uitgevoerd. Het komt niet aan de Raad toe om de bedoelde afweging te maken. De uitgebreide motivering aangaande artikel 8 van het EVRM die terug te vinden is in de nota met opmerkingen vormt een a posteriori motivering. Dergelijke a posteriori motivering kan de vastgestelde onregelmatigheid van de bestreden beslissing niet herstellen.

Brima facie toont verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. ”

Dat in het geval van verzoeker er een schending is begaan van het recht om te worden gehoord, zoals verankerd in 41.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, gezien hij niet in staat is geweest naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure voordat een besluit werd genomen dat zijn belangen op nadelige wijze beïnvloed;

Dat indien verzoeker zou zijn gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd afgeleverd, hij had kunnen duidelijk maken dat hij alles in het werk aan het stellen is om met zijn partner een verklaring wettelijke samenwoning in te dienen;

Dat bovendien verzoeker zijn samenwoning met zijn partner, Mevrouw M.T. (...), niet in twijfel wordt getrokken en ter bijkomende staving hiervan legt verzoeker een getuigenis verklaring op eer van haar neer, alsook een kopie van haar identiteitskaart en enkele foto's die bij hen thuis aan de muur hangen (stukken 4-6);

Dat echter, vooraleer zij de nodige vertaalde documenten konden bijeenkrijgen en ondanks het feit dat aan tegenpartij de intentie werd meegedeeld om een verklaring van wettelijke samenwoning te doen op de gemeente, verzoeker de bestreden beslissing betekend werd, zonder dat hij de kans kreeg om te worden gehoord omtrent de nog in te dienen verklaring van wettelijke samenwoning;

Dat indien de eiser op een grondige en deftige wijze zijn argumenten en standpunt had kunnen uiteenzetten ten aanzien van de tegenpartij omtrent zijn gezinsleven en zijn hoorrecht zou zijn gerespecteerd, dan zou de tegenpartij allicht op basis van al deze correcte feitelijk elementen tot een andere beslissing dan de bestreden beslissing gekomen zijn;

Dat duidelijk blijkt uit bovenstaande uiteenzetting dat de tegenpartij niet op een rigoureuze en correcte wijze heeft de elementen heeft geapprecieerd in verband met het privé- en gezinsleven van verzoeker, zeker nu niet wordt betwist dat verzoeker samenwoont met zijn partner;

Dat in toepassing van het artikel 8 EVRM en het erin vervatte beginsel van proportionaliteit, in combinatie met artikel 41 het Handvest van de Europese Unie de tegenpartij verplicht is om een nauwkeurig, grondig en correct onderzoek te doen naar de elementen van het privé- en gezinsleven, na de persoon in kwestie te hebben gehoord;

Dat door verzoekende partij niet te horen, maakt de bestreden beslissing een schending uit van de hierboven vermelde verdragsbepalingen, evenals een kennelijk gebrekkige motivering in feite en in rechte door de kennelijke appreciatiefout die wordt begaan;

Dat in toepassing van de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens de overheid moet nagaan of er geen positieve verplichting op haar rust om de vreemdeling alsnog te machtigen tot verblijf en dat hiertoe een concrete belangenafweging moet worden gemaakt (zie b.v. EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, §68);

Dat het effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM oplegt dat het daarbij om een reële proportionaliteitstoets gaat en niet om louter formalisme;

Dat er daarom moet rekening worden gehouden met verschillende elementen om na te gaan of er wel degelijk sprake is van proportionaliteit van de verwijderingsbeslissing, namelijk de mate waarin het gezinsleven echt onderbroken wordt en of er onoverkomelijke hindernissen zijn om een gezinsleven in de herkomststaat te beleven, of het gezinsleven werd gesticht in besef van de precare verblijfstatus, of er criminele feiten zijn gepleegd, hoeveel tijd er is verstreken na de criminele feiten, wat het gedrag was van de betrokkene tijdens die periode, wat de nationaliteit is van de betrokkene en zijn familieleden, hoe sterk de sociale, culturele en familiale banden met het herkomstland en het land van verblijf zijn, evenals het feit of de partner op de hoogte was van de criminele feiten, of er kinderen zijn, de leeftijd van de kinderen en het hoger belang van de betrokken kinderen (zie o.a. : EHRM, 2 augustus 2001, Boulif t. Zwitserland, §48; EHRM 18 oktober 2006 Uner t. Nederland, §57; EHRM 10 april 2012, Balogun t. Het Verenigd Koninkrijk, §43-§53; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland §44);

Dat de bestreden beslissing stelt dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is, maar dit ontslaat de tegenpartij er niet van om de juiste gegevens te onderzoeken betreffende het gezinsleven, als ook de proportionaliteit ervan te onderzoeken, gelet op alle individuele elementen van het dossier, wat hier absoluut niet is gebeurd;

Dat daarom moet worden geoordeeld dat het aangehaalde middel ernstig is en dat de aangehaalde wetsbepalingen en verdragsbepalingen zijn geschonden;"

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij als vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, dat de aankomstverklaring, afgeleverd op basis van een geldig reisdocument voor vluchtelingen, een geldige verblijfskaart van Nederland en een verklaring op eer, geldig was tot 12 april 2021 en bijgevolg het regelmatig verblijf is verstreken. Voorts wordt gemotiveerd dat het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar

partner en diens minderjarige zoon haar niet automatisch recht geeft op verblijf, dat het feit dat zij gescheiden wordt van haar partner en diens inwonende minderjarige zoon van tijdelijke duur is, de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. De verwerende partij motiveert dat rekening houdend met bovenstaande elementen besloten kan worden dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst, om op een later tijdstip legaal terug te keren naar België, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, waarna gewezen wordt op rechtspraak van de Raad.

Waar de verzoekende partij betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt naar welk land zij dient terug te keren, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.5. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing motieven verwacht in het kader van een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad op wat uiteengezet wordt in punt 2.6. Waar zij lijkt voor te houden dat de mogelijkheid om naar een ander land terug te keren door de verwerende partij moet aannemelijk gemaakt worden, doch dat dit niet gebeurd is, wijst de Raad op wat hieromtrent gesteld wordt in punt 2.7. In zoverre zij nog zou menen dat de bestreden beslissing geen motieven bevat aangaande haar gezinsleven of minstens dat uit de bestreden beslissing geen belangenafweging blijkt, wijst de Raad naar de vaststellingen in punt 2.12.

De verzoekende partij maakt voorts niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en van de artikelen 4 en 7 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.5. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat zij het gehele grondgebied van het Schengenacquis dient te verlaten zonder dat er gespecificeerd wordt naar welk land zij dient terug te keren, dat het Grondwettelijk Hof reeds heeft geoordeeld dat wanneer het specifieke land naar waar de verzoeker dient terug te keren niet vermeld staat, dit het land van herkomst is, zijnde *in casu* het land waar zij nooit meer naar terug kan keren gezien haar beschermingsstatus als vluchteling.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gemotiveerd wordt dat het bevel wordt gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, doch ook dat zij de staten van voormeld grondgebied niet dient te verlaten indien zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Eveneens gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat de verzoekende partij erkend vluchteling is in een ander land. De verzoekende partij weet zelf in welk land zij erkend werd als vluchteling, zoals blijkt uit de feiten uiteenzetting in het verzoekschrift. Bovendien gaat zij er met haar betoog ook aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij een geldige verblijfskaart van Nederland heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om het Belgische grondgebied te verlaten en terug te keren naar Nederland, land waarvan zij over documenten beschikt om er zich naar toe te begeven.

2.6. Voorts betoogt de verzoekende partij dat het vaste rechtspraak is dat de verwerende partij bij afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten altijd een analyse maakt van de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM die de uitvoering van een dergelijk bevel kan meebrengen, dat er in onderhavig dossier allesbehalve een dergelijke analyse werd gemaakt en dit terwijl deze schending er vingerdik op ligt aangezien een terugkeer naar het land van herkomst een onbetwistbare schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM omdat zij net ten aanzien van dat land bescherming heeft gekregen van de Nederlandse autoriteiten.

2.6.1. Gelet op het feit dat de verzoekende partij in gevolge de bestreden beslissing niet moet terugkeren naar het land van herkomst en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij over een geldige verblijfskaart in Nederland beschikt, diende de verwerende partij geen analyse te maken van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst.

2.6.2. In zoverre zij zou menen dat de verwerende partij een analyse diende te maken van het risico op het lopen van een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land alwaar zij kan terugkeren, aldus *in casu* Nederland, verduidelijkt zij niet dat er een risico bestaat dat zij onmenselijke of vernederende behandelingen zal ondergaan bij een terugkeer naar Nederland.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest heeft evenzeer betrekking op het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en

reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij een terugkeer naar Nederland te staven.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden of waaromtrent zij had dienen te motiveren.

2.6.3. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing foutief is, of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen, noch dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Er blijkt dan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

2.7. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat wanneer een verzoeker verplicht wordt om het Schengengrondgebied te verlaten, hij de mogelijkheid moet hebben zich naar enig ander land te begeven en dat deze keuzemogelijkheid aannemelijk moet worden gemaakt door de verwerende partij, hetgeen volgens haar allerminst het geval is wat betreft de bestreden beslissing, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk heeft verduidelijkt dat de verzoekende partij de staten van het Schengengrondgebied niet dient te verlaten indien zij over de documenten beschikt die vereist zijn om er zich naar toe te begeven waarbij zij heeft aangegeven dat de verzoekende partij vluchteling erkend is in een ander land en over een geldige verblijfskaart van Nederland beschikt.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), dat wanneer er wordt uitgegaan van een keuzemogelijkheid om zich naar een ander land te begeven er moet worden nagegaan of dat derde land niet zou overgaan tot een onrechtstreeks refoulement door haar toch terug naar haar land van herkomst te sturen, dat er in dit opzicht geen enkele garantie werd gegeven en dat er nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het non-refoulementbeginsel, zowel direct als indirect, gewaarborgd wordt bij de afgifte van dit bevel, wijst de Raad, betreffende direct refoulement, naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 2.6. Betreffende het onderzoek naar onrechtstreeks refoulement, doordat het land waarnaar de verzoekende partij terug dient te keren haar alsnog naar haar land van herkomst zou kunnen terugleiden, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij dit is nagegaan en dat zij erop gewezen heeft dat de verzoekende partij erkend is als vluchteling in een ander land – waarbij uit de stukken van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat dit in Nederland gebeurde – en dat zij over een geldige verblijfskaart van Nederland beschikt. De verzoekende partij verduidelijkt niet, nog minder toont zij aan, waarom de vermelding dat zij erkend is als vluchteling in een ander land en over een geldig verblijfsdocument beschikt in Nederland niet afdoende zou zijn om aan te nemen dat er geen risico is op een onrechtstreeks refoulement en aldus geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Nederland.

2.8. Waar de verzoekende partij vervolgens meent dat het geheel foutief is dat zij het Schengengrondgebied zou moeten verlaten aangezien zij een beschermingsstatus heeft gekregen in Nederland, een lidstaat van het Schengenacquis, en zij dus onmogelijk verplicht kan worden om het gehele grondgebied van het Schengenacquis te verlaten terwijl zij een internationale bescherming en bijhorend verblijf in Nederland kreeg, dat de uitvoering van de bestreden beslissing zou leiden tot een verwijdering van het grondgebied en een terugkeer naar haar land van nationaliteit waar zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, zoals uitdrukkelijk erkend door de Nederlandse overheden zodat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM onbetwistbaar is en zich verzet tegen een verplichting om het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen, wat ook het Nederlandse grondgebied impliceert, te verlaten, kan zij, gelet op voormelde vaststellingen, niet gevolgd worden.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij er met haar betoog aan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gemotiveerd dat het bevel wordt gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, doch ook dat zij de staten van voormeld grondgebied niet dient te verlaten indien zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Eveneens gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat de verzoekende partij erkend vluchteling is in een ander land en dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij een geldige verblijfskaart van Nederland heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om het Belgische grondgebied te verlaten en terug te keren naar Nederland, land waar zij over documenten beschikt om er zich naar toe te begeven. *In casu* wordt de verzoekende partij aldus geenszins verplicht om het gehele grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

2.9. Een schending van de formele en/of materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een kennelijke appreciatiefout.

2.10. Betreffende het betoog in het kader van artikel 3 van het EVRM waar de verzoekende partij stelt dat er een plicht tot horen geldt bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij alvorens de afgifte van een dergelijke beslissing gehoord werd, stelt de Raad vast dat, gelet op voorgaande vaststellingen, de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij, indien zij op nuttige wijze zou zijn gehoord geweest, elementen kon bijbrengen die een invloed konden hebben op de beslissing. In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

De Raad wijst er nog op dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de verzoekende partij zich kan begeven naar een staat die het Schengenacquis ten volle toepast indien zij over de nodige documenten beschikt, wat *in casu* het geval is in Nederland.

2.11. Betreffende artikel 8 van het EVRM betoogt de verzoekende partij dat het aan de verwerende partij is om na te gaan of een maatregel geen schending inhoudt van het gezins- en privéleven en of de inmenging hierin noodzakelijk, legitiem en proportioneel zou zijn. Zij meent dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze laat blijken dat er een noodzakelijkheidstoets of een proportionaliteitstoets is uitgevoerd, doordat enkel wordt gesteld dat het feit dat zij gescheiden zou worden van haar partner en haar kind slecht van tijdelijke duur is en dit haar niet automatisch recht op verblijf geeft en dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut zou zijn. Zij stelt dat een dergelijke motivering absoluut niet afdoende is, gezien het niet voldoende is te stellen dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is, maar dat er effectief moet worden duidelijk gemaakt in de bestreden beslissing dat er een onderzoek is gevoerd naar de noodzakelijkheid van de inmenging en ook naar de proportionaliteit van de inmenging. Zij betoogt dat bovendien er eveneens sprake is van een schending van artikel 41.2 van het Handvest omdat haar recht om gehoord te worden geschonden is bij het nemen van de bestreden beslissing, dat de Raad reeds heeft bevestigd dat bij het nemen van een nadelige maatregel, wanneer deze een uitvoering is van het Unierecht, het recht om gehoord te worden moet worden gerespecteerd, dat er in haar geval een schending is van het recht om te worden gehoord gezien zij niet in staat is geweest naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure voor het besluit werd genomen dat haar belangen op nadelige wijze beïnvloedt. Zij wijst erop dat indien zij gehoord zou zijn geweest, zij had kunnen duidelijk maken dat zij alles in het werk aan het stellen is om met haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning in te dienen, dat bovendien het feit dat zij samenwoont met haar partner niet in twijfel wordt getrokken en zij ter bijkomende staving een getuigenis verklaring op eer neerlegt alsook een kopie van haar identiteitskaart en enkele foto's die bij hen thuis aan de muur hangen. Zij stelt dat echter, vooraleer zij de nodige vertaalde documenten konden verkrijgen en ondanks het feit dat aan de verwerende partij de intentie werd meegedeeld om een verklaring van wettelijke samenwoning te doen op de gemeente, haar de bestreden beslissing betekend werd, zonder dat zij de kans kreeg om gehoord te worden omtrent de nog in te dienen verklaring van wettelijke samenwoning, dat indien zij op een grondige en deftige wijze haar argumenten en standpunt had kunnen uiteenzetten omtrent haar gezinsleven en haar hoorrecht zou zijn gerespecteerd, de verwerende partij allicht op basis van al deze correct feitelijke elementen tot een andere beslissing zou gekomen zijn, dat duidelijk blijkt dat de verwerende partij niet op een rigoureuze en correcte wijze de elementen heeft geapprecieerd in verband met haar privé- en gezinsleven, zeker nu niet wordt betwist dat zij samenwoont met haar partner. Zij

stelt nog dat in toepassing van de rechtspraak van het EHRM de verwerende partij moet nagaan of er een positieve verplichting op haar rust om de vreemdeling te machtigen tot verblijf en hiertoe een concrete belangenafweging moet worden gemaakt, dat het effectief rechtsmiddel in artikel 13 van het EVRM oplegt dat het daarbij gaat om een reële proportionaliteitstoets en niet louter om een formalisme, dat de bestreden beslissing stelt dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven absoluut is, maar dit de verwerende partij er niet van ontslaat om de juiste gegevens te onderzoeken betreffende het gezinsleven, alsook de proportionaliteit ervan te onderzoeken, gelet op alle individuele elementen van het dossier, wat hier absoluut niet gebeurd is.

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.12.1. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.12.2. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen

deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

2.12.3. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op haar partner en het kind van haar partner, hun samenwoonst en de intentie tot het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoonst met haar partner.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar inwonende minderjarige zoon hem niet automatisch recht op verblijf.”

2.12.3.1. De verzoekende partij verwijst aldus naar het gezinsleven dat ze heeft met haar partner.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de verwijzing naar de samenwoonst en de intentie tot het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoonst met haar partner, doch haar relatie met haar partner geenszins verder toelicht. Uit de door de verzoekende partij voorgelegde stavingstukken kan voorts enkel afgeleid worden dat de verzoekende partij en haar vermeende partner elkaar kennen en samenwonen. Uit de louter samenwoonst en de intentie van de verzoekende partij tot wettelijke samenwoonst met haar vermeende partner kunnen geen voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden. De intentie tot wettelijk samenwonen leidt er niet toe dat aangetoond is dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Door het louter voegen bij haar verzoekschrift van een foto van *“enkele foto’s die bij hen thuis aan de muur hangen”* waarbij op één foto de verzoekende partij en haar partner samen afgebeeld staan, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van voldoende hechte feitelijke banden. Ook uit de verklaring op eer van de partner van de verzoekende partij kan dit niet afdoende blijken, daar zij enkel verklaart dat de verzoekende partij haar vriend is sinds januari 2020 en zij samenwonen sinds 15 maart 2021 en de verklaring niet verder gestaafd wordt door objectieve bewijsstukken.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

2.12.3.2. Daarnaast lijkt de verzoekende partij ook te wijzen op een gezinsleven met het minderjarige kind van haar partner.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het

feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties."* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De verzoekende partij toont niet aan dat het kind van haar partner ook haar kind is, noch dat zij het kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing had erkend. De verzoekende partij toont voorts ook niet aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bijdroeg in de zorgen en de opvoeding van het kind. Zij beperkt zich tot het wijzen op de samenwoning. Uit de loutere samenwoning kan ook niet blijken dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind van haar partner.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven of van relaties met het minderjarig kind die kunnen vallen onder een beschermingswaardig privéleven.

2.12.4. Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven of privéleven aannemelijk maakt met haar partner en het minderjarige kind van haar partner, diende de gemachtigde bijgevolg geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

2.12.5. Wat er ook van zij, uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven uitdrukkelijk betwist, alsook dat zij is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name als volgt:

"Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar inwonende minderjarige zoon is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij niet betogen dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze laat blijken dat er een noodzakelijkheidstoets of een proportionaliteitstoets is

uitgevoerd. Waar zij meent dat de motivering absoluut niet afdoende is, gezien het niet voldoende is te stellen dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is, maar dat er effectief moet worden duidelijk gemaakt in de bestreden beslissing dat er een onderzoek is gevoerd naar de noodzakelijkheid van de inmenging en ook naar de proportionaliteit van de inmenging, dient vooreerst vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing nergens wordt overwogen dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Bovendien gaat zij met haar betoog voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar gewezen wordt op het feit dat de scheiding van de verzoekende partij van haar partner en haar kind slechts van tijdelijke duur is, met name de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen en dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij een lang verblijf geniet om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Uit voormelde motieven blijkt aldus wel degelijk dat er een proportionaliteitsonderzoek is gebeurd. Door enkel te stellen dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze laat blijken dat er een noodzakelijkheidstoets of een proportionaliteitstoets is uitgevoerd, doordat enkel wordt gesteld dat het feit dat zij gescheiden zou worden van haar partner en haar kind slecht van tijdelijke duur is en dit haar niet automatisch recht op verblijf geeft en dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut zou zijn, maakt zij geenszins duidelijk waarom voormelde overwegingen – waarbij overigens ook nog wordt gewezen op een terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren – niet volstaan in het kader van de vereiste belangenafweging. Met haar betoog toont de verzoekende partij aldus niet aan dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een onderzoek van de relevante individuele elementen en van de proportionaliteit.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijke onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is. Zij toont met haar betoog niet aan dat de motieven niet voldoende zijn om het bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen.

2.12.6. De Raad merkt nog op het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts – zoals reeds aangegeven in deze beslissing – een tijdelijke scheiding van haar partner en haar kind tot gevolg gedurende dewelke de verzoekende partij haar situatie kan regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus ook duidelijk het doel dat door de verwerende partij nagestreefd wordt, met name de controle op de migratie op het grondgebied.

Wat de intentie om wettelijk samen te wonen betreft, wijst de Raad erop dat deze intentie de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De samenwoning met haar partner geeft de verzoekende partij evenmin automatisch recht op verblijf en een tijdelijke terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het gezinsleven.

De verzoekende partij toont in dit verband minstens niet aan dat zij, bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, geen contact met haar partner en het kind kan onderhouden via de moderne communicatiekanalen, noch dat haar partner en het kind niet in de mogelijkheid zouden zijn haar te bezoeken in het land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat het voor haar partner en het kind onmogelijk zou zijn haar naar haar land van gewoonlijk verblijf te vergezellen tijdens de duur nodig om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. De Raad merkt hierbij nog op dat de verzoekende partij er zelf op wees dat zij haar partner in Nederland heeft leren kennen en zij aldaar de amoureuze relatie startten.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat het disproportioneel is om van haar te eisen dat zij het grondgebied verlaat. Zij toont niet aan dat de bestreden beslissing geen evenredige maatregel is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er tot slot nog op dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar partner en het kind van haar partner in de onmogelijkheid zouden verkeren haar te vergezellen naar of te bezoeken in het land waar zij een lang verblijf geniet, met name Nederland, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Zij toont geenszins aan dat het voor haar partner en het kind van haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van gewoonlijk verblijf te vergezellen en aldaar hun leven, samen met de verzoekende partij, opnieuw op te bouwen of verder te zetten. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden

geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. De Raad merkt ook nog op dat de verzoekende partij er zelf op wees dat zij haar partner in Nederland heeft leren kennen en zij aldaar de amoureuze relatie startten. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders, in Nederland, te voeren.

2.12.7. Met betrekking tot enig privéleven van de verzoekende partij dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden ten slotte geen concrete elementen naar voor gebracht. De verzoekende partij maakt dan ook geen beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.12.8. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aangetoond. Ook een schending van artikel 7 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 8 van het EVRM, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat het effectief rechtsmiddel in artikel 13 van het EVRM oplegt dat het daarbij, in het licht van artikel 8 van het EVRM, gaat om een reële proportionaliteitstoets en niet louter om een formalisme, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geschonden is nu zij haar grieven inzake de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM met onderhavig arrest behandeld ziet en aan het oordeel van de Raad heeft kunnen onderwerpen.

2.14. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Wat het gezins- en familieleven van de verzoekende partij betreft, blijkt uit voorgaande dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat er een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner en het kind bestond op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat evenmin blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden was hiermee rekening te houden. Bovendien blijkt, zoals uiteengezet in punt 2.12.5. dat de verwerende partij het gezinsleven van de verzoekende partij alsnog in rekening bracht, doch oordeelde dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf om zich in regel te stellen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Wat het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij hieromtrent geen betoog voert.

Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn tegemoet gekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.15. Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur (zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie) aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De verzoekende partij maakt met haar betoog betreffende haar gezinsleven met haar partner en het kind van haar partner alsook met het wijzen op haar intentie tot wettelijke samenwoning met haar partner, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aannemelijk dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming had kunnen beïnvloeden en haar ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht blijkt niet.

2.16. Daar uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakt van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

2.17. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.18. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 3 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 3 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER